

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

125. ЧИ ПРИТУРКИ: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

АБОНАМЕНТИ: за год...
 наменти (църковни учрежде...
 за година 120 лева (платими на един...
 сеца 70 лева (платими на един...
 40 лева (сжщо); II. За чужбина (а...
 годишенъ и въ предплата): 350 лева (за турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията (Синодална Палата); непомъстени ръкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. Обявления, само предплатени, се печататъ на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всъка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитъ; последните получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. „Въведение въ религията ли“, или „въроучение“? — Гш.
2. Днешна и утрешна Европа. — Ст.
3. Годишниятъ актъ на Софийската духовна семинария. — Б. Б-въ.
4. Къмъ ревизия на мирните договори.
5. Еладската църква. — Хр. п. Стояновъ.
6. Какво става въ Съветска Русия.
7. Официаленъ отдѣлъ.
8. Бележки и отзиви.
9. Седмиченъ прегледъ на събитията.
10. Въпроси и отговори.
11. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
12. Вести изъ науката и живота.
13. Обявления.

„Въведение въ религията ли“, или „въроучение“?

(По поводъ проекта за Законъ за нар. просвѣщение).

Наесень, както изглежда, ще бжде внесень въ Народното събрание новъ проектъ за *Законъ за народното просвѣщение*. Въ първата си редакция, изработена въ Министерството, проектътъ вече е готовъ, раздаденъ е за надлежно проучване, и отъ 16 т. м. ще почне неговото разглеждане отъ Висшия учебенъ съветъ. Въ проекта, що се отнася до застъпване идеалитъ на народната ни Църква, има нѣщо ново; чувствува се, че съставителитъ на проекта сж счели за нужно да зематъ предвидъ дългогодишните искания на Църквата за *възпитание* въ училищата, за включване въ програмитъ на народните ни училища повечко *въроучителна материя*.

Проектътъ предвижда въ основните училища между учебните предмети, означени съ термина „обществознание“, да се изучава и „въроучение съ нравоучение“ (гл. 26); — въ гимназиитъ (горенъ и доленъ отдѣли) да се изучава новъ предметъ — „Въ-

ведение въ философията, религията и възпитанието“ и „българска и обща история и история на българската църква“ (гл. 172); — въ учителските институти да се изучава „Въведение въ философията и религията“ (гл. 192), и, най-сетне, въ Музикалната академия да се изучава и „хорово църковно пѣние“ и „църковенъ редъ“.

За основното училище и за Музикалната академия нѣма що да кажемъ, освенъ да одобримъ предвиденото. Но относно начина, по който отдавна желаното „въроучение“ се придвижда въ гимназиитъ и въ учителските институти, сме длъжни да нададемъ *викъ на предупреждение*. Този викъ на предупреждение се отнася не толкова до прискърбния фактъ, че на „българската църковна история“ не е дадено самостоятелно мѣсто, колкото, преди всичко, до опасното и пълно съ най-тъмни изненади формулиране на въроучението като нѣкакво си „въведение въ религията“.

Съставителитъ на проекта, безспорно, сж имали на умъ единъ учебенъ предметъ, въ който нѣма *никакво християнско съдържание*, освенъ това, че и християнството е една отъ религиитъ на историческото минало и на сегашното време. Че така сж схващали тѣ съдържанието на този новъ учебенъ предметъ личи отъ твърде знаменателния фактъ, че тѣ сж предвидѣли този предметъ да се преподава отъ историко-филолози, но *не и отъ богослови*. Това личи отъ гл. 155 на проекта, който гласи:

„За да бжде нѣкой назначенъ за редовенъ учителъ въ гимназия, трѣбва да отговаря на условията, изисквани отъ Закона за държавните служители по гражданското ведомство за заемане държавна служба, както и на следните условия:

а) Да е свършилъ гимназия съ зрѣлостенъ изпитъ и физико-математическия или историко-филологическия факултетъ на университетата въ София или въ странство, или учителския отдѣлъ на висши училища, въ които се изучаватъ художественитъ и технически дисциплини, предвидени въ програмитъ на гимназиитъ;

б) Да е свършилъ съ успѣхъ стажантския институтъ за подготовка на учители въ гимназиитъ;

в) Да е издържалъ държавенъ изпитъ... по два главни предмета, които се изучаватъ въ гимназиитѣ, и по педагогия.

Съвсемъ друго щѣше да е, ако къмъ този членъ имаше забележка, или нова алинея, която да нарежда, че

— „Всички въроучителни дисциплини въ гимназиитѣ и въ учителскитѣ институти се преподаватъ отъ редовни учители, свършили Богословския факултетъ въ София, или въ странство. При недостатъкъ на часове, на тѣхъ се възлага и преподаване на исторически дисциплини“.

Съставителитѣ на проекта даже не помислили, че въ България има специаленъ Богословски факултетъ, питомцитѣ на който сж компетентнитѣ да преподаватъ въроучение въ срѣднитѣ ни училища. Съ това тѣ даватъ да се разбере, какъ тѣ сж си представяли естеството на новоизмисления отъ тѣхъ и никога до сега не поискванъ отъ Църквата учебенъ предметъ „Въведение въ религията“.

И наистина, що може да значи този новъ предметъ?

Религията е единъ всемирненъ психологически фактъ; религия е имало винаги, въ всички исторически епохи, има религия днесъ, ще я има и за-напредъ. Безспорно този фактъ може да бжде обсъжданъ и проучванъ. Проучването му налага погледъ назадъ — къмъ примитивнитѣ и класически религии, къмъ тѣхнитѣ митове и обреди. Обсъждането пъкъ на констатирания фактъ, че всѣка историческа епоха е съпроводена и отъ религиозностъ, може да бжде обсъжданъ отъ разни становища; едно *комунистическо* „въведение въ религията“ съвсемъ би се отличавало отъ едно християнско. Какво „въведение въ религията“ се предвижда въ нашия законопроектъ? Явно е, че не християнско, иначе щѣше да се спомене; предвижда се едно „въведение“ съ неопредѣлено съдържание, което „въведение“ ще изразява преходнитѣ представи на нѣкое отъ днешнитѣ временни философски течения и нищо не би прѣчило на единъ министъръ, сподѣлящъ, напр., марксистични възгледи, да *влѣе* въ този учебенъ предметъ идиотизмитѣ на марксизма по отношение на религията и то — безъ да има нужда да промѣня Закона.

Ето защо ние предупреждаваме, особено уважаемия г. м-ръ на Народното просвѣщение. Опасността е двустранна. Едната е — *че този учебенъ предметъ е съвсемъ неопредѣленъ по съдържание* и изложенъ на субективни тълкувания въ самото министерство, което ще одобрява програми и учебници, а другата е — че днесъ, тъкмо днесъ, България има нужда отъ ясно и точно посочване правия пътъ къмъ общочовѣшкитѣ високи християнски идеали и къмъ родната ни света Църква, а не отъ нова духовна мъгла и анархизираща проповѣдь за историческитѣ манифестации на религиозната идея, безъ да се сочи и разучи основно едничката най-възвишена и богооткровена проява на религиозната идея — християнството и, като негова най-близка до насъ проява, православното християнство, носено като свѣтълъ факелъ презъ вѣковетѣ на нашето минало отъ родната ни света Църква.

Времето, което преживѣваме е пълно съ превратности, тъмни възможности и изненади. Основитѣ на народния нашъ държавно-етнически животъ — вѣрата, училището и армията — сж ата-

кувани най-подло, скритомъ и открито, отъ социал-утопистични комунистически течения, подсилвани мълкомъ съ руски рубли. Въ Русия унищожиха човѣка и съвестята, за да може да живѣе и да се крепи тиранията и новото „руско вавилонско робство“. Ще допуснемъ ли да се руши у насъ вѣрата и народнитѣ ни традиции? Не! Въ училищата е абсолютно необходимо да се въведе „*православно християнско въроучение*, а не изучаване на езичеството, въвеждане въ историческитѣ манифестации на религиозната идея въобще.

Гш.

Днешна и утрешна Европа.

Трѣбваше човѣкъ да присѣтствува на тържественото събрание въ Военния клубъ въ София, което на 20 м. м. студенти, представители на десетъ различни държави, следъ конференцията, която имаха въ столицата, устройха, за да почувствува диханието на утрешна нова Европа. Това тържествено събрание бѣ щастливия завършекъ на една отлична инициатива: нѣколко национални студентски организации, отъ държави победителки и победени, поставиха основитѣ на една международна студентска организация, която да ратува за нова, утрешна Европа, почиваща върху правото, справедливостта и взаимното братско зачитане между народитѣ. Като своя най-близка задача този съюзъ си поставя ревизията на мирнитѣ договори, които кривятъ въ себе си едно странно и срамно противоречие: създадени ужъ да осигурятъ мира въ Европа, тѣ държатъ последната въ една крайно неспокойна, напоена съ зловещъ барутенъ мирисъ, атмосфера.

Всички произнесени на това събрание речи бѣха пропити съ единъ високъ идеализъмъ, съ крилата вѣра въ утрешния свѣтълъ день на историята, въ който народитѣ ще забравятъ за своитѣ тъмни дѣла и ще си подадатъ братска ръка за обща културна работа и прогресъ. И това не бѣха сантиментални речи на интернационалисти-фантазьори, боравещи съ илюзорни величини, а мощни слова на младежи идеалъ-реалисти, обичащи своитѣ нации и сжщевременно жадуващи за международно разбирателство и миръ.

Речитѣ, които произнесоха различнитѣ представители, заслужаватъ специално внимание. Но ние тукъ ще предадемъ само на кратко тѣхнитѣ най-основни мисли.

Германскиятъ делегатъ, между другото, каза, че млада Германия не може да наведе чело предъ ужасното унижено положение, въ което така нареченитѣ мирни договори държатъ неговата родина. Тя ще се бори за тѣхното премахване, вдъхновявайки се отъ вѣчнитѣ идеи: нация, справедливостъ, Богъ. Представителтъ на Хърватско заяви, че младитѣ хърватски поколѣния никому нѣма да се молятъ за свободата на своята родина, освенъ на Бога да подкрепи дѣсницата имъ, за да си я взематъ сами отъ своитѣ поробители. Представителтъ на Съединенитѣ Щати подчерта, че по-голямата частъ отъ студентството въ неговата родина, макаръ тя да е победителка, смѣта мирнитѣ договори за едно беззаконие, противъ което то ще се бори съ всичкия идеализъмъ на своята възраст.

Представителят на Македония каза, че неговата родина ще се бори до край за своята свобода, защото, колкото и да е силен материално и голъмо количествено нейниятъ неприятелъ, духътъ е на страната на македонцитъ, затова и победата ще бжде на тѣхна страна. Представителят на България, отъ името на българското студентство заяви, че то никога нѣма да забрави своитѣ поробени братя отъ Добруджа, Западнитѣ покрайнини и особено тия отъ Македония, защото тукъ, въ Охридското езеро, дето сега се оглежда българското нещастие, изкривенитѣ лица на братята роби, нѣкога сж се оглеждали корзнитѣ на българскитѣ царе и патриарси.

Заинтересованитѣ държави потреперватъ, се изтъкна още въ тия речи, когато чуятъ думата „ревизия“ и бързатъ да предупредятъ и заплашатъ, че „ревизия“ значело нова война, но ние казваме обратното, че всѣко по-нататъшно запазване на тия договори води народитѣ къмъ нови пожари. За насъ „ревизия“ значи миръ. Победителитѣ останаха глухи предъ повика на победенитѣ и унизени народи. Тоя повикъ заглъхна срѣдъ тракането на тѣхнитѣ оржжия, на тѣхното злобно съскане. Но ако днешнитѣ самозабравили се властелини сж глухи, слѣпи и неспособни да видятъ и да чуятъ онова, което е резултатъ на тѣхното хищничество, утрешнитѣ ще го чуятъ и видятъ. Духътъ на робството, егоизма, жестокостта и лъжата иска вѣчно да гнети народитѣ на Европа, но и духътъ на свободата, себеотрицанието, човѣщината и истината живѣе още и вѣчно ще живѣе, особено въ душитѣ и сърдцата на младитѣ поколѣния. Млада, утрешна Европа не желае нови войни. Тя добре чувствува поуката на историята, въ ушитѣ на младитѣ поколѣния още кѣнти зловещото ехо на войната, тѣ по-добре отъ старитѣ разбиратъ, че не винаги войната е най-ефикасното срѣдство за премахване на неправдитѣ. Тѣ даже знаятъ, че войнитѣ, обикновено, извикватъ нови неправди, тѣ отъ своя страна извикватъ нови войни, и така безъ край се ниже сатанинската верига на злото, която държи народитѣ въ робство. Тѣзи поколѣния, получили веригитѣ на едно позорно робство, като страшно наследство на своитѣ бащи, ще се погрижатъ първо съ всички културни срѣдства да махнатъ това позорно наследство. Тѣ нѣма да се помиратъ съ едно териториално разпредѣление, начертано съ острието на ножа на победителя.

Тѣй говорѣше утрешна обновена Европа чрезъ устата на своитѣ млади представители. Дано Богъ благослови и увѣчае съ успѣхъ дѣлото на тия млади, вдѣхновени борци за повече справедливостъ въ свѣта.

Ст.

Годишниятъ актъ на Софийската духовна семинария.

Учебнитѣ занятия въ Софийската духовна семинария се прекратиха на 17 юний, а годишниятъ актъ стана на 25 юний.

Едно непредвидено и неочаквано събитие, обаче, попрѣчи това духовно-културно тържество да се отпразднува съ подобаващия блѣсъкъ. Съвсемъ ненадейно на 25 юний столицата бѣше блокирана отъ воен-

ни патрули, и всѣкакво движение бѣше преустановено. Нѣмаше никаква възможностъ гражданитѣ да отидатъ кждето и да било... дори храмоветѣ тоя день бѣха затворени, и редовното богослужение отмѣнено.

При такива стѣснени обстоятелства трѣбваше Семинарията да завърши учебната си година и да изпрати въ живота своя XXVI випускъ.

Благодарение, че ученицитѣ сж събрани въ пансиона и военната власть разреши на тѣхни Високи Преосвещенства синодалнитѣ митрополити да отидатъ въ Семинарията, тържеството стана, но въ тѣсенъ домашенъ кржгъ. Божествената литургия се отслужи отъ Негово Преосвещенство св. Стобийския епископъ Борисъ, секретаръ на Св. Синодъ и синодаленъ пратеникъ за произвеждане на зрѣлостнитѣ изпити, въ съслужение съ Н. В. Преподобие архимандритъ Кирилъ, началникъ на културно-просвѣтното отдѣление при Св. Синодъ, и семинарското духовенство. Преди отпустъ на службата Негово Преосвещенство каза назидателно слово на абитуриентитѣ, използвайки съдържанието на прочетеното св. Евангелие. Въ това си слово Преосвещенитъ Владика посочи на абитуриентитѣ какви трѣбва да бждатъ и кому трѣбва да служатъ.

Отслужи се, следъ това, благодарственъ молебенъ за Царя, Св. Синодъ, учителитѣ и ученицитѣ на Семинарията, както и за завършилитѣ курса на Семинарията младежи. На всички се пожела „многая лѣта“, здравие, благоденствие и благополучие.

Следъ завършване на божествената служба ученицитѣ и длъжностнитѣ лица се събраха въ семинарската аула. Наскоро тукъ дойдоха и синодалнитѣ архиереи Тѣхни Високи Преосвещенства св. Видинскитъ митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, св. Неврокопскитъ г. Макарий и св. Сливенскитъ г. Иларионъ. Хорътъ на абитуриентитѣ посрещна светитѣ старци съ „Владика и свещеноначалника нашего“ и, следъ като бѣха изпѣти молитвитѣ: „Отче нашъ“, „Благословенъ еси Христе, Боже нашъ и тропара на Св. Ив. Рилски „Покаяния основание — Негово Преосвещенство св. Траянопольскитъ епископъ г. Антимъ, ректоръ на Семинарията, прочете кратъкъ отчетъ за състоянието на Семинарията въ учебно-възпитателно и стопанско отношение. Споредъ тоя отчетъ, въ началото на учебната година е имало въ шесттѣхъ класа на Семинарията записани 353 ученици; отъ тѣхъ 34 сж напуснали училището или доброволно, поради липса на срѣдства за издръжка, или сж били отстранени по решение на учителския съветъ за лошо поведение. По класове ученицитѣ сж се разпредѣляли така: I класъ, 2 паралелки съ 76 ученика; II класъ, 2 паралелки съ 56 ученика; III класъ, 2 паралелки съ 55 ученика; IV класъ, 2 паралелки съ 45 ученика; V класъ, 2 паралелки съ 67 ученика и VI класъ, 2 паралелки съ 54 ученика.

Въ края на годината броятъ на ученицитѣ въ Семинарията, поради посоченитѣ причини, е намалѣлъ, и отъ 353 тѣ сж останали 319.

Приемането на нови ученици въ I класъ е станало по конкурсъ на прогимназиалнитѣ имъ свидетелства. На тоя конкурсъ сж се явили 123 редовни кандидати. На около 30 кандидати документитѣ сж били нередовни и поради това до конкурса не сж били допуснати. Отъ редовнитѣ кандидати учителскиятъ съветъ е приелъ 76, понеже толкова вакантни мѣста е имало въ пансиона, а на останалитѣ 47 е било отказано. Малкото сравнително кандидати, както презъ тая, така и презъ миналата година, се дължи на промѣната, която стана въ времето и начина на записването на ученицитѣ въ гимназиитѣ, и учителскиятъ съветъ е размѣнялъ

презъ течение на годината мисли като какви мърки да се предприематъ, за да се избѣгне създаденото неудобство за Семичарията, безъ да вземе окончателно решение.

Учебната година, поради закъснение на ремонта на училищното помѣщение, е започнала на 4 октомврий и продължила до 17 юний, като по таквъ начинъ е включила 166 учебни дни и 8610 учебни часа.

Върѣвки намалението на учебното време съ близо 1 1/2 месеци, учебниятъ материалъ по всички предмети е преминалъ отъ г-да учителитѣ напълно и дори е направенъ необходимия за обобщаване на преминалата учебна материя преговоръ.

Успѣхътъ на ученицитѣ презъ изтеклата година е билъ задоволителенъ, а поведението, съ малки изключения, — примѣрно.

Поправителенъ изпитъ по единъ или два предмета въ началото на идната учебна година ще полагатъ 44 ученика отъ петтѣхъ класа на Семичарията, а оставатъ въ сжитѣ класове 10 ученика (I-a—5, I-b—3 и II б—2).

Презъ отчетната година е имало 31 синодални стипендианти (съ 1/2 и цѣла стипендия), 34 фондови стипендианти (главно ф. сир. отъ войната), 30 стипендианти на разни църковни учреждения и 258 самоподържници.

На зрѣлостенъ изпитъ сж се явили 56 абитуриенти, отъ които 50 редовни и 6 частни лица (5 души ученици отъ Семичарията, намиращи се въ безсроченъ отпускъ, или отстранени отъ нея, поради лошо поведение, и единъ възпитаникъ на Черепишкото свещеническо училище „Софроний Врачански“).

Само единъ абитуриентъ остава на поправителенъ изпитъ презъ месецъ септемврий.

Споредъ успѣха, показанъ предъ изпитната комисия, свършилиятъ курса на Семичарията се разпредѣлятъ както следва: 2 души показали отличенъ успѣхъ; 33 души показали много добъръ успѣхъ; 19 души показали добъръ успѣхъ и 1 абитуриентъ показалъ срѣденъ успѣхъ.

Съ отличенъ успѣхъ сж завършили абитуриентитѣ: иеродяконъ Наумъ и Добревъ Тодоръ Тодоровъ.

Синодалната стипендия за следване въ Богословския факултетъ, която се отпуска, съгласно решението на Св. Синодъ, на оновога отъ свършилитѣ, който на зрѣлостенъ изпитъ е показвалъ най-горенъ успѣхъ и, освенъ това, презъ течението на шесттѣхъ години на учението си въ Семичарията, сжщо е ималъ най-горенъ успѣхъ, се дава на иеродяконъ Наумъ, родомъ отъ гр. Преславъ, живущъ въ гр. София.

Премиитѣ отъ фонда „попъ Николовъ“, които, съгласно волята на завещателя, се даватъ на възпитаници, които сж показали презъ цѣлия курсъ на учението си въ Семичарията най-горенъ успѣхъ по древнитѣ класически езици (старо-гръцки, латински и църковно-славянски), се дадоха на възпитаницитѣ: иеродяконъ Наумъ — по църковно-славянски езикъ (общъ успѣхъ 58/9); на Пешевъ Иванъ Колевъ — по старо-гръцки езикъ (общъ успѣхъ 513/21); и на Петровъ Илия Стояновъ — по латински езикъ (общъ успѣхъ 55/8).

Въ заключение Преосвещениятъ ректоръ благодарилъ на Св. Синодъ за близкото участие, което е вземалъ въ живота на Семичарията, за бащинскиѣ му грижи и за материалната и морална подкрепа, която щедро е давалъ презъ течение на годината; благодарилъ и на г-да учителитѣ и учителъ-възпитателитѣ за усърдната имъ и предана на Семичарията служба, която доста е допринесла за добрия успѣхъ на ученицитѣ и примѣрното имъ поведение.

Следъ отчета на Негово Преосвещенство хорътъ на абитуриентитѣ излъ духовния концертъ, следъ който Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателтъ на Св. Синодъ се обърна съ високо назидателно отеческо слово къмъ новитѣ работници на Христовата нива (Това слово е помѣстено въ миналия брой на вестника).

На напжтственитѣ думи на Негово Високопреосвещенство, отъ името на завършилитѣ, отговори абитуриентъ иеродяконъ Наумъ. Съ цвѣтиста съдържателна речъ той благодари на Св. Синодъ, на Негово Преосвещенство ректора на Семичарията, на учителитѣ и учителъ-възпитателитѣ за положения отъ тѣхъ трудъ и грижи за тѣхното образование и възпитание. Припомни всички блага и добрини, които въ продължение на шестъ години сж получили въ Семичарията, она високъ борчески духъ и братско единение, което сж имали помежду си, и, обръщайки се къмъ другаритѣ си, апелира и за въ бждеще да запазятъ тоя духъ и това единение, които ще сж гаранция за бждеция имъ успѣхъ въ живота. Следъ свършване на тая речъ, при пѣнието на „Благословенъ еси Христе, Боже нашъ“, Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателтъ на Св. Синодъ раздаде дипломитѣ на завършилитѣ младежи и поотдѣлно благослови всѣкиго отъ тѣхъ.

Въ 1 часа презъ деня на завършилитѣ курса на Семичарията бѣ даденъ обедъ. По традиция тоя обедъ ставаше общо за учители и ученици. Поради изключителнитѣ обстоятелства, обаче, тая традиция се наруши. Въ време на обѣда, въ трапезарията, абитуриентитѣ бѣха поздравени отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, който служебно бѣ възпрепятствуванъ да дойде по-рано, заедно съ другитѣ синодални архиереи, и отъ министра на Народното Просвѣщение г. д-ръ Бояджиевъ, който бѣ поканенъ отъ Просвѣщения ректоръ на Семичарията, да присжтствува на тържеството. Хубавитѣ и съдържателни думи, съ които Високопреосвещениятъ митрополитъ и г. министрътъ се обърнаха къмъ младитѣ апостоли на Българската православна църква, за дълго ще останатъ въ паметъта на последнитѣ и ще имъ служатъ за ржководство и назидание въ живота.

Съ църковни и народни пѣсни се завърши обедътъ и скромното тържество въ Семичарията; съ народни пѣсни и бодъръ духъ възпитаницитѣ отъ XXVI випускъ излѣзоха отъ тихата семинарска сграда и влѣзоха въ бурния житейски океанъ!

Б. Б-въ.

Къмъ ревизия на мирнитѣ договори.

Мамиятъ се много нѣкои отъ победителитѣ въ голѣмата война, ако сериозно мислятъ, че наложенитѣ въ околноститѣ на Парижъ договори ще траятъ до свършека на свѣта. Не е имало и нѣма да има договори вѣчни на земята. Даже идеалнитѣ завети-договори, съ предназначение да свързватъ две страни на твърде дълги, вѣчни времена, щомъ една отъ странитѣ ги е нарушавала, били отмѣнявани и съвсемъ преставали да сжществуватъ. Така, свещениятъ заветъ, който Богъ сключилъ на Синай съ еврейския народъ и който трѣбвало да трае презъ цѣлия вѣхтозаветенъ периодъ — въ продължение на повече отъ 1500 години, т. е. до самото дохождане на Христа Спасителя, — още въ срѣдата на тоя

периодъ, поради неизпълнение на клаузитѣ му отъ страна на богоизбрания народъ, билъ отмѣненъ, като нарушителитѣ му получили и съответното възмездие.

Какъ тогава победителитѣ-народи, които обвързаха победенитѣ съ несправедливи, безчовѣчни и нечувано жестоки договори, много отъ клаузитѣ-задължения на които сами не изпълняватъ, какъ тѣ си правятъ илюзия за тѣхната ненарушимостъ! Нѣкои отъ победителитѣ временно могатъ да правятъ всевъзможни прѣчки на исканията за изменение на договоритѣ, да забавятъ и отсрочатъ туй изменение, но да го осуетятъ завинаги или да го отложатъ за твърде дълго време — това не могатъ да направятъ. Не могатъ, защото самитѣ тия договори, заченати въ беззаконие, въ себе си носятъ своята смъртъ, която всѣки день ги разяжда и унищожаватъ.

Туй наречениятъ четирестраненъ пактъ, сключенъ недавна между четиритѣ европейски велики сили за омиротворение на свѣта, първоначално съдържае изрична точка за ревизия и корекция на договоритѣ. И малкитѣ държави-победителки, награбили се на чужди земи и прѣкомърно угълмили се благодарение именно на тия договори, съ своитѣ безчинни викове, протести и олелии успѣха, наистина, да премахнатъ тая точка отъ пакта, но тѣ не можаха да осуетятъ изцѣло самия пактъ, както проектираха, оказаха се безсилни да изменятъ същественото въ него — неговия духъ, който цели да обезпечи за 10 години мира въ Европа, като всички страни бждатъ заставени да изпълнятъ договорнитѣ задължения и като бждатъ отстранени причинитѣ, застрашаващи свѣта съ война. А погълми такива причини отъ неправдитѣ, легнали въ основата на тия договори, нѣма. Затова именно, и следъ видоизмѣненията, които претърпѣ четирестранниятъ пактъ, всички очакватъ, че той ще наложи ревизията и ще я наложи скоро. Защото днесъ като че ли и атмосферата е напоена съ копнежъ за корекция на несправедливитѣ договори. Защото не само въ странитѣ на победенитѣ, но и въ странитѣ на победителитѣ, тая корекция съставлява злосторенъ въпросъ. За нея се говори отъ всички и навсѣкжде, дори и въ парламентитѣ на държавитѣ победителки.

Така, миналата седмица въ английската Камара на общинитѣ е било внесено предложение за ревизия на Трианонския договоръ. Предложението носѣло подписа на петима депутати отъ управляващата консервативна партия и на единъ отъ работническата партия. Въ него изрично се казвало следното: „Долната камара, въ интереса на мирното разрешение на европейскитѣ въпроси и като актъ на справедливостъ за Унгария, смѣта за необходима ревизията на Трианонския договоръ, и то по такъвъ начинъ, че на Унгария да се повърнатъ всички краища отъ бившата ѣ територия, които могатъ да се смѣтатъ за чисто унгарски“. Подписалитѣ туй предложение депутати настоявали предъ английското правителство тая въпросъ да бжде внесенъ въ съвета на О. Н.

А това е единъ актъ отъ голѣмо значение. Той показва колко много е узрѣлъ и напредналъ въпросътъ за ревизия на договоритѣ. Преди 15 години, напримѣръ, въ победенитѣ страни никой не смѣше не да говори, но дори и да мисли подобно нѣщо. Изнемогващитѣ въ тежко робство народи,

тогава и дълго следъ това време, се бояха просто да охкатъ, да изпуснатъ стонъ отъ болки и викъ за помощъ. А днесъ въ парламента на една велика държава-победителка, която не може вече равнодушно да гледа извършенитѣ преди 15 години неправди въ околноститѣ на Парижъ и силно се трогва отъ страданията на поробенитѣ, се прави предложение за премахване на тия неправди, за туряне край на узаконеното отъ Европа робство.

Чорапътъ почва да се разнищава. Днесъ се иска ревизия на договоритѣ въ парламента на Англия, утре ще се иска въ парламента на Италия, по-утре въ парламента на нѣкоя друга велика държава. Днесъ се настоява за ревизия на Трианонския договоръ, утре ще се настоява за такава на Ньойския, а другия день — на Версаилския и пр. Никой вече не може да спре тая ревизия. Тя приближава, бързо приближава, въпрѣки голѣмитѣ прѣчки, които ѣ се правятъ отъ противницитѣ. Най-вѣрлитѣ защитници на договоритѣ не вѣрватъ вече, че последнитѣ могатъ повече да останатъ такива, каквито сж. Оковитѣ скоро ще бждатъ счупени. Угнетенитѣ ще получатъ свобода. Всички народи спокойно ще си отдѣхнатъ и ще заживѣятъ помежду си като братя. Ще настѣпи, най-после, истински миръ на земята, възжелениятъ миръ на истина и правда.

Еладската църква.

Гърция, макаръ че има толкова годишенъ свободенъ политически животъ, едва преди две години и нѣщо гласува единъ по-целесъобразенъ уставъ за Еладската автокефална православна църква. Съ този новъ уставъ настѣпи редъ и спокойствие въ управлението ѣ, установи се точно положението на нейнитѣ институти и се предвидѣ закриването на единъ значителенъ брой отъ епархиитѣ ѣ, за да се ограничи голѣмиятъ брой на митрополиитѣ и на митрополититѣ ѣ. Този новъ уставъ установи управителнитѣ тѣла на тази църква, като опредѣли и тѣхната компетентностъ, и постави нейнитѣ органи, степенитѣ имъ и начина за произвеждането и сдобиването имъ, както и качествата и ценза на всѣка една отъ тѣзи степени и чинове.

Паралелно съ това грѣцкото правителство намѣрило за необходимо да хвърли и единъ погледъ къмъ икономическия хаосъ, въ който била изпаднала общата църковна каса, вследствие на което органитѣ на Църквата — архиереи, свещенопроповѣдници и пр., които се плащаха отъ нея, трѣбваше да получаватъ заплатата и получаваха такава на много далечни разстояния поради липса на материални срѣдства. Грѣцката държава се погрижи значително и за по-нисшитѣ църковни органи, т. е. за енорийското духовенство, което поради много малкитѣ си заплати, за да осигури своята издрѣжка, било започнало да прибѣгва и до други занятия, чисто упражнение уронвало свещеническия престижъ.

Грѣцкото правителство приготвило и гласувало законъ за организиране управлението на църковнитѣ имоти и сливането на малкитѣ манастири. Съ този законъ държавата замѣсти и общото управление на църковната каса. Съ поменатия законъ не само се подобри управлението на църковнитѣ имоти, но на последнитѣ се постави и една нова цель — превръщането имъ въ пари, като се запази само една малка часть отъ тѣхъ, която остана за издрѣжка на монаситѣ. По този начинъ се осигури отъ стойността на разпродаденитѣ цър-

ковни имоти, която се превръща само въ държавни облигации и пари, да се плащат заплатитѣ на митрополититѣ, издръжката на митрополитскитѣ канцеларии, заплатитѣ на свещенопроповѣдницитѣ и засилване касата за пенсии и заплатитѣ на енорийското духовенство.

Съ другъ законъ се създаде каса за осигуряване на православно енорийско духовенство въ Гърция. Съ този законъ се целѣше да се намѣрятъ специални източници и срѣдства, безъ да се обременява съ нѣщо държавата и обществото, съ които да се осигурява болестъта, негодността, старостъта, смъртъта и други евентуални лоши последици въ живота на енорийското духовенство и да се дава прехрана, издръжка на семействата имъ и зестра на овдовѣлитѣ дѣщери на духовницитѣ. Съ това свое мѣроприятие грѣцкото правителство отговори напълно на онова, което очакваха Църквата и служителитѣ ѝ отъ държавата. Духовенството побърза да изкаже своята голѣма благодарностъ на правителството за тѣзи негови отечески грижи къмъ него. Въ двугодишенъ срокъ отъ учредяването си тази каса придоби доходи отъ около осемъ милиона драхми, превърнати въ държавни облигации.

Съ други закони грѣцкото правителство осигури поменатата каса въ изплащане заплатата на енорийското духовенство. Въ полза на тази каса тѣзи закони предвидѣха известень процентъ за инкасиране отъ приходитѣ на църквитѣ. Този процентъ е предвиденъ въ такъвъ размѣръ, какъвто е потребенъ за покриване цѣлата сума, която е необходима за изплащане заплатитѣ на енорийското духовенство.

Освенъ това грѣцкото правителство ревизира много стария законъ за енориитѣ въ Гърция и гласува единъ новъ законъ за енориитѣ, съ който се повдигна образователния цензъ на енорийското свещенство и се предвидѣха известни подобрения на тѣхното финансово положение.

Не по-малко грижи е положило правителството въ Гърция и за образованието на свещенството. Въ съгласие съ Св. Синодъ на Еладската църква, въ Гърция се откриха и специални свещенически семинари, за да могатъ въ тѣхъ да получаватъ по солидна за свещеническото звание подготовка онѣзи кандидати, които нѣматъ духовно, а сж съ свѣтско образование. Тѣзи семинари дадоха отлични резултати, както еднокурсовитѣ, така двукурсовитѣ.

Грѣцкото правителство е гласувало и специални закони за свещенопроповѣдницитѣ въ страната. Съ тѣхъ се установява цензътъ на тѣзи църковнослужители, назначаване имъ при всѣка митрополия, отношенията и длѣжноститѣ имъ къмъ останалитѣ духовници, за да могатъ въ бъдеще тѣ да действуватъ като органи на специално църковно тѣло съ ясна и предначертана отъ закона насока.

Грѣцкото правителство е положило грижи и за църковното правосъдие. То се е погрижило да устрои съдебния редъ въ Църквата, депозирайки законопроектъ за църковната наказателна процедура, която, безъ да излиза вънъ отъ рамкитѣ на владѣщитѣ църковни канони, гарантира даването на правосъдие по начинъ, който дава пълни за това гаранции и осигурява на подсъднитѣ духовници срѣдствата за отбрана. Съ този законъ се туря край на превишенията, правени за смѣтка на нисшето духовенство, и се издига църковното правосъдие на подобаващата му висота.

Грѣцкото правителство е положило особени грижи за поставяне вече край на прозелитизма надъ грѣцкитѣ деца за смѣтка на Еладската православна църква. Този прозелитизмъ ставаше отъ страна на чужди религиозни

пропаганди и специално отъ униатитѣ чрезъ разни лжжливи срѣдства. Правителството настоя за гласуване на закона за чуждитѣ училища, съ който изобщо се забрани на грѣцкитѣ деца да получаватъ своето основно образование въ училища, основани отъ чужди пропаганди и неправославни религиозни групи. Туй съставлява предвидливостъ въ полза на православною религиозна съвестъ на грѣцкитѣ деца. Досега такъвъ законъ не е съществувалъ въ Гърция отъ нейното освобождение насамъ. Грѣцкото правителство съ редкѣ фанатизмъ пристъпи къмъ гласуването на този толкова важенъ законъ, справяйки се същевременно и съ противоположността спрямо инославнитѣ грѣци.

Гърция забрани на униатитѣ да носятъ облѣклото на православною духовенство, защото съ това тѣ си позволявали да превишаватъ границитѣ на религиозната и на догматичната свобода, която се дава отъ грѣцката конституция, и влизали по този начинъ въ забранената сфера на прозелитизма.

Хр. п. Стояновъ.

Какво става въ Съветска Русия.

Болшевиизмътъ въ Съветска Русия, като всѣко тираническо управление, върви най-после къмъ упадъкъ и разложение — бързо разложение по всички направления. Болшевишка Русия вече се клати отъ основа. Тамъ клокочи нѣщо подземно, което силно тревожи потиснитѣ. Това потвърждаватъ сведенията, идещи отъ различни страни. Московски кореспонденти на различни европейски и американски вестници, пжтешественици, връщащи се отъ Русия, всички въ единъ гласъ говорятъ, че болшевишкиятъ режимъ е застрашенъ отъ погромъ.

Това не криятъ и самитѣ болшевици. Тѣхнитѣ вестници биятъ тревога, понеже тамъ се организира чисто национална руска сила, която ще помете всѣка тирания. Селяни, работници, червеноармейци, правовѣрни комунисти и комсомолци се готвятъ да повалятъ иновѣрческата и инородческа власть и да я замѣнятъ съ собствена руска власть. Рускиятъ селянинъ, споредъ признанията на болшевицитѣ, си е останалъ съвършено чуждъ на пролетарската психология. Той иска частна собственостъ и свободна търговия, иска си църквитѣ и старитѣ дореволюционни училища, иска да си живѣе свободно и спокойно, както живѣели бацитѣ му.

Това е твърде естествено и се очакваше отдавна. Търпението — и то има край, и то се изчерпва. А многострадалниятъ руски народъ много изтърпѣ. Чашата на беззаконията обаче прѣпѣ. Животътъ въ Съв. Русия напоследъкъ стана невъзможенъ. Тамъ е възстановено едновременното крепостничество (робство), само че сега то е въ много по-ужасни форми. Въ колхозитѣ и совхозитѣ селянитѣ работятъ като сжщински роби. Жетвата имъ прибира държавата, като оставя на тѣхъ само малка частъ, далечъ недостатъчна за изхранването имъ.

Страшенъ гладъ върлува навсѣкжде въ Русия отъ известно време. Особено той се е засилилъ сега, когато сж изчерпани всѣкакви храни отъ миналата година, а новитѣ храни още не сж узрѣли. И понеже мнозина, за да се спасятъ отъ гладна смъртъ, рѣвятъ зелени класове отъ нивата и ги варятъ, съветската власть е поставила по колхозитѣ и совхозитѣ въоръжени съ пушки летящи конни военни взводове, които убиватъ като куче всѣки селянинъ, посещащъ на зърненитѣ класове по обработенитѣ отъ него нива.

И наши българи, които сегиз-тогиз се връщат от Русия, съ ужас разказват за тежкия живот в тая страна. „Ти нѣмаш представа какво е там — разказвалъ завчера на нашъ журналистъ единъ що-току завърналъ се отъ Св. Русия българинъ. Ти знаешъ, че азъ едно време бѣхъ си социалистъ, сега пакъ съмъ човѣкъ съ радикални убеждения, така че, не ти говоря като предубеденъ. Но това, което става тамъ, е ужасно. Още като влѣзнешъ въ страната, хората ти се виждатъ като сжщества отъ друга планета. Бледни, окжсани, изпити, мършави. И хора и животни приличатъ повече на скелети. Страшна нѣмотия! Ако намѣришъ нѣкъде на свободния пазаръ да купишъ единъ хлѣбъ — и то какъвъ хлѣбъ: вътре тесто, а отгоре и отдоле по единъ прѣстъ кора — не можешъ да го носишъ въ ржце, трѣбва да го скриешъ подъ палтото си, защото, както вървишъ, нѣкой ти го грабва отъ ржцетъ и започва да яде. Гладенъ човѣкътъ! Азъ получавахъ доста книжни рубли — и пакъ гладувахъ. Нѣма продукти, нѣма нищо. Онова, което даватъ, е малко, а и отвънъ, съ паритѣ си, не можешъ да купишъ нищо“ . . .

До колко е тежъкъ и непоносимъ днесъ животътъ въ Св. Русия, до какви ужасяващи размѣри е стигналъ тамъ гладътъ, свидетелствуватъ и многобройнитѣ писма, които мъченици отъ тая нещастна страна изпращатъ до свои познати и роднини въ чужбина. Тия писма, всѣки день публикувани въ европейскитѣ руски вестници, сж трогателно написани и представляватъ жива картина на онова плачевно положение, до което безбожни авантюристи докараха велика Русия.

„О, Боже, — четемъ въ едно такова писмо, — какви поразы и чаши на гнѣвъ ни изпрати, до какво доживѣхме! При царя ни единъ човѣкъ не бѣ умрѣлъ отъ гладъ, а при слободията съ хиляди умиратъ . . . Русия сега е непрестанна зараза . . . рана воняща по цѣлото земно кълбо, по цѣлата вселена . . .“

„Щастливи сте вие, щастливи — четемъ въ друго писмо. Вие не можете да разберете и да си представите, какъ сме принудени да живѣемъ. Влачимъ просешки животъ. Макаръ мжжъ ми да има добро положение по служба и работи като волъ, все пакъ живѣемъ, безъ да можемъ да си доядяме. Вие не можете да ни разберете. Нѣма да повѣрвате, че така може да се живѣе. Просекътъ отъ предишно време въ сравнение съ насъ е богаташъ. Отчаяно се боримъ за своето сжществуване, за да не загинемъ отъ гладъ“.

Въ трето писмо единъ злочестъ съ още по-живи краски рисува отчаяното положение. „Трудно е да ти предамъ картината на това, що ни окржава, — пише той, — а да повѣрвашъ на моето съобщение ти, който живѣешъ въ свършено други условия, е още по-трудно. Безъ да си позволя нито съ половинъ дума да преувеличъ, мога да ти съобщя, че *презъ изтеклата вима на оня свѣтъ, главно въ селата, отидоха най-малко 30 процента отъ населението — отидоха отъ гладъ и отъ ужасенъ петнистъ тифъ*, а до новата жетва — още два месеца — ще отидатъ още 15 процента. Въ нѣкои мѣста зимнината, казватъ, не ще има кой да прибере. Има села напълно изоставени. Хвърлени на произвола на сждбата деца — безброй. *Най-неприкрито людоядство (съ убийства) и трупоядство даже въ районитѣ на голѣмитѣ градове — е явление обикновено*. Селата не сж видѣли хлѣбъ вече отъ есенъта миналата година, а голѣмитѣ центрове, като нашиятъ, които въ видъ на изключение получаватъ отъ държавнитѣ магазини търговски хлѣбъ по 1 рубла (70 лв.) фунта (половинъ килогр.), даватъ такива страшни картини на туй получаване по редъ, че и да

се опише не може. На пазара ечемичниятъ хлѣбъ е 4 рубли фунтътъ, картофитѣ — 4, захаръта — 10 и пр. Закрититѣ и съкратени до минимумъ учреждения изхвърлиха на улицата маса нерегистрируеми безработни. Особено е тежко за селянитѣ, прибрали се недавно въ града: тѣхъ гонятъ отъ града, а селото не ги приема. Страшно е да помислимъ за по-нататъшното . . .“

Такива плачевни и пълни съ отчаяние сж всички писма, които днесъ се получаватъ отъ злочеста Русия и много отъ които, както казахме, непрекъснато се обнародватъ въ рускитѣ вестници. И ако туй тежко положение продължи тамъ още много време, компактната маса отъ руския народъ, особено селскитъ, неминуемо ще загине. Всичката надежда е въ началото се пробуждане на руския народъ, който, гласканъ отъ болшевишкитѣ безчинства, здраво се организира и се готви да повали своитѣ безбожни тирани и губители. Ножътъ на потисника е стигналъ до кокала. Който иска да остане живъ, не може повече да търпи грознитѣ мъчителни. За тѣзи последнитѣ приближава часътъ на разплата.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окржжно № 3821 отъ 22 юний 1933 година на Св. Синодъ до Епархийскитѣ начальства въ Царството: По освещаването на знамена.

Ваше Високопреосвещенство,

Обществениятъ животъ въ страната сега е поставенъ подъ знака на чрезмѣрна партийна разпокжсаностъ и професионално или съсловно обособление. Почти всички пълнолѣтни граждани, които извършватъ известенъ родъ служба, или работятъ въ областта на нѣкоя професия, се организиратъ и обособяватъ въ отдѣлни сдружения, които преследватъ не общи, а частни — свои цели. Наистина, има и сдружения, които преследватъ добри (неегоистични) цели, обаче, все пакъ изцѣло и тѣ нѣматъ за обектъ благомото на ближния и на отечеството. Така че, като изключимъ културно-просвѣтителнитѣ и социално-благотворителнитѣ сдружения, почти всички други организации, съ своитѣ лични индивидуални цели често пжти създаватъ сгодни условия за пакостни борби въ нашия общественъ животъ.

Въ това отношение на първо мѣсто, безспорно, стоятъ разпокжсанитѣ на безбройни групи политически партийни организации. Безогледнитѣ борби между тия партии и групи причиняватъ голѣми злини на народа и спъватъ неговото гражданско възпитание и културно издигане. Разбира се, Църквата не само че не олобръва тази пакостна, почти гибелна, дейностъ на политическитѣ групи и организации у насъ, но, напротивъ: трѣбва всѣкога да ѝ се противопоставя съ всички средства, съ които разполага.

Както се знае често пжти различни сдружения и организации се обръщатъ къмъ Църквата за молитвено участие и пожелаватъ да имъ се извършватъ известни свещенодействия. При такива случаи не рѣдко се създаватъ неприятности и неудобни положения за свещенослужителитѣ, особено когато нѣкои политически организации пожелаятъ да имъ се осветятъ партийни знамена. Разбира се, и дума не може да става за църковно освещаване на подобни знамена. Църквата може да благославя само общонародни цели — каквито сж целитѣ, на които служи българското воинство, и да осветява знамена, които обединяватъ цѣлия народъ —

каквито сж военнитѣ знамена и българското национално знаме. Но Църквата не може да откаже да се моли за членоветѣ на различни дружества и организации, когато тѣзи членове просятъ нейнитѣ молитви и нейното благословение, като православни християни.

За да се избѣгнатъ такивато недоразумения и неприятности, Св. Синодъ, въ заседанието си на 15 т. м., следъ като обсъди тоя въпросъ, реши да издаде следната наредба, която трѣбва да се спазва строго отъ всички свещенослужители на Българската Православна Църква:

1) Освещаватъ се по църковно установения редъ само военни знамена (на действащото и запасното войнство, и знамена на трудовацитѣ;

2) Въ всички други случаи, когато нѣкое дружество или организация поиска освещаване на знаме, може да се отслужи само водосветъ или молебенъ, безъ да се извършва каквото и да било освещаване на знамето по църковноустановения редъ. Тѣзи свещенодействия, въ които нѣма да се споменава името на организацията, а ще съдържаатъ моления за присъстваващитѣ православни християни, трѣбва да се свършватъ съ многолѣтствие за Тѣхни Величества Царя и Царицата и царстваващия домъ, за епархийския архиерей и за неговото паство, за присъстваващитѣ християни и цѣлия православенъ български народъ;

3) Подъ клетва могатъ да бждатъ подведени по църковно-установения редъ само войници, трудоваци и лица, които по закона сж длъжни да положатъ клетва. Запрещава се строго да бждатъ подведени подъ църковна клетва членоветѣ на каквито и да било други организации и сдружения;

4) Ако се извършва водосветъ или молебенъ на православни християни, които сж събрани като членове на нѣкоя политическа организация, свещенослужителитѣ трѣбва да напуснатъ събранието веднага, щомъ се свърши свещенодействието;

5) Запрещава се категорично на клирици да присъствуватъ на политически събрания и да взематъ участие не само въ политически, но и въ каквито и да било свѣтски манифестации;

6) Отмѣняватъ се всички досегашни окръжни, които се отнасятъ до сжщия въпросъ.

Препоръчваме се и пр.

*Намѣстникъ-Председател на Св. Синодъ:
† Видинский Неофитъ.*

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Не всички виждатъ и подчертаватъ хубавото. Мечтата за едно по-голѣмо съвършенство въ живота, за обезпечаване по-щастливи дни на изтерзаното човѣчество и за въдворяване на миръ, правда и любовъ между хората, е свойствена почти на всички люде. По разни пѣтища и съ различни срдства хората се стремятъ къмъ осъществение на тази мечта.

Политици, партии, съсловия, — всички еднакво заявяватъ, че иматъ за идеалъ на своята дейность подобренето на живота и издигането на народитѣ — до степенъ на най-голѣмо съвършенство. Разликата е само въ това, че едни вървятъ къмъ този свѣтълъ идеалъ по пѣтя на заблудата, отрицанието и рушението, а други — по пѣтя на разумното и положително творчество.

Нѣма съмнение, че най-голѣмата сила, която е работила и работи за едно щастливо преустройство на свѣта по пѣтя на творчеството и доброто, е Църквата

Христова, благодатно ръководена въ своята висока мисия отъ Духа Светаго. Въ лицето на своето духовенство тя винаги е полагала старания да доведе живота на човѣшкитѣ общества и народи до онова високо съвършенство, при което не могатъ да виреятъ никакви размирия, безчинства, насилия и пороци. Особено това може да се каже за нашата Църква, значението и ролята въ миналото на която сж общеизвестни. Нашата родна църква и сега продължава да върши дѣлото Христова, като води народа ни къмъ духовенъ издигъ и по-висока култура, обаче, безщумната дейность на нашето будно свещенство остава сѣкашъ незабележима за обществото, и ние не виждаме въ българския печатъ да се отдѣля мѣсто за ония постижения, които българското духовенство е успѣло да осъществи съ деннонощень трудъ и усилия. Който е присъствувалъ на свещеническитѣ конгреси, не може да не остане изуменъ отъ голѣмия напредѣкъ, до който е стигнало българското свещенство. На тия конгреси нашето свещенство изкарва на показъ своята голѣма интелектуална мощъ, морална сила, отлична подготовка за резултатна служба въ обществото, голѣмото си умѣние въ търсене и сочене най-добритѣ методи и пѣтища, които водятъ къмъ сигурни успѣхи, добритѣ резултати въ борбата съ силитѣ на отрицанието и своята твърда решимостъ да продѣлжи съ цената на всички жертви тази борба до пълна победа надъ злото. И всичко това остава или неотбелязано въ печата, или пѣкъ само бива хроникарано въ нѣкои вестници безъ каквито и да е обсъждания.

За стореното на тазгодишния свещенически конгресъ само въ в. „Миръ“ отъ 29 м. м. намираме помѣстена една правдива статия, авторътъ на която възхвалява дѣлото на българското свещенство и изказва надежда, че нашето добре подготвено духовенство „ще намѣри въ себе си достатъчно нравствени и умствени сили за да създаде видението на единъ по-чистъ и по-хубавъ животъ“. Жалко, наистина, че и други сериозни вестници не счетоха за нужно да кажатъ нѣкоя добра дума за достоинства и заслугитѣ на нашето свещенство, за да намѣри то опора и насърчение въ всички добросъвестни ръководители на обществената мисль у насъ, но какво да правимъ — такава е нашата действителность. Въ всѣки случай българското свещенство ще върви по начертания пѣтъ на своя интелектуаленъ и мораленъ издигъ за успѣшна борба съ всички сили на отрицанието. То е и ще си остане оная голѣма и неустрашима сила, която ще победи лукавия. Въ днешното време на всеобщо разтление, нека българското общество обърне погледъ къмъ своитѣ добри пастири, защото както въ епохата на Паисия, на Неофитовитѣ и Илариона Макариополски, така и сега, обновата ще дойде пакъ отъ Църквата. Нужно е само, както тогава, българското духовенство да има подкрепата на здравата частъ въ обществото.

Пакъ изпитание. Въ последно време въ Лондонъ заседаваха последователно две конференции, — за стопанско възстановяване на свѣта, въ която взеха участие 67 държави, и за обезоръжаване. Едната и другата погълнаха много милиони парични срдства и при все това се приключиха безрезультатно. По подобие на проклетата отъ Спасителя безплодна смоковница, тѣзи конференции украсяваха залитѣ на Лондонъ съ разкошни листа на безсмислени речи, надхитрувания и умувания, но плодове никакви нѣмаше на лице. Напрасно цѣлиятъ свѣтъ презъ миналия месецъ бѣ обърналъ погледъ къмъ Лондонъ, напрасно очакваше отъ тамъ утеха и спасение. Не помогна съветътъ на Рузвелта, който въ една официална телеграма до английския м-ръ-предсе-

датель бѣ казалъ, че „положението на свѣта изисква една положителна акция“; не помогна така сѣщо и застрашителното предупреждение на английския кралъ при откриване на стопанската конференция, че „свѣтътъ се намира въ обезпокоително състояние“. Злата воля пакъ надделя, и стопанската конференция звърши само съ поставяне на въпроситѣ и безполезно дирене на изходъ. Сѣщата зла воля наложи отлагането и на конференцията по обезоръжаването, която заседаваше отъ февруарий миналата година, безъ обаче да постигне поне отчасти прилагането на чл. 8 отъ пакта на О Н, който предвижда разоръжаване и за победителитѣ. На тая конференция бѣ сторено всичко, за да не се стигне до една разумна ревизия на договоритѣ въ полза на поробенитѣ и до осъществение на една истинска международна справедливостъ. И не само никакво разоръжаване не се постигна, но френскиятъ до гуша въоръженъ блокъ се опита да се намѣси въ вътрешнитѣ строителни предприятия на победенитѣ народи, като съзре опасностъ за мира и се обяви противъ задължителната трудова повиностъ. Хищникътъ вълкъ казалъ на агнето — ще ме изедешъ и бикътъ се изплашилъ отъ мравката да не го ритне. Какъ не се намѣри поне една държава, която да изобличи вѣчнитѣ подпалвачи на свѣтовния пожаръ и да имъ каже, преди да извадятъ сламката отъ окоето на другия, да изкаратъ гредата отъ своето?

Жалко, много жалко, че голѣми държавници продължаватъ да упорствуватъ въ своето заслѣпление и не желаятъ да погледнатъ опасността право въ очитѣ. А тая опасностъ е твърде голѣма, защото при досегашнитѣ безплодни умувания и зла воля, които царятъ по конференциитѣ, свѣтътъ върви къмъ сигурна катастрофа. Нови изпитания предстои да преживятъ победенитѣ народи. Зловещиятъ призракъ на войната стои ясно очертанъ предъ тѣхния погледъ, който цѣли 14 години търси и иска да види свѣтлия образъ на правдата, но напразно. И тая година тѣзи народи ще треперятъ отъ ужасъ предъ неопредѣлената участъ на собственото си съществувание, но тѣ не бива да изпадатъ въ униние. Колкото по-голѣма е дързостъта въ настѣпателното движение на противника, толкова по-упорита трѣбва да бжде съпротивата, особено когато крепостъта е несъкрушима. Наша крепостъ е правдата и тя ще победи. Борбата за ревизия на договоритѣ трѣбва да продължи съ удвоена енергия. Мжченичеството на победенитѣ и тѣхното упорство въ борбата ще сломи злата воля на държавницитѣ-тирани.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Слѣзлитѣ три югославянски военни аероплани бѣха предадени на югославянското правителство, а авиаторитѣ освобождени. Българското правителство се показа много отстъпчиво.

Върховниятъ кооперативенъ съветъ при Българ. кооп. банка се занима съ задълженията на длъжницитѣ. Съветътъ се обяви за облекчения при плащане на дълговетѣ.

Разкрита е голѣма комунистическа организация въ Хасково и Казанлъкъ.

Наградени сж в. „Зора“ и проф. Геновъ отъ Унгарския съюзъ за ревизия на мирнитѣ договори съ Съюзния медаль за заслугитѣ имъ въ дѣлото по ревизия на договоритѣ.

Македонскиятъ Нац. комитетъ издаде позивъ за спиране кръвопролитията, като отправи настоятелна молба:

„Къмъ българското правителство — съ силата на държавната властъ да гарантира поне за напредъ живота на македонскитѣ легални дейци и спокойна проява на македонскитѣ легални родолюбиви организации;

Къмъ вътрешната македонска революционна организация — да възстанови декларацията си, дадена нѣколкократно въ миналото, за спиране на преследването срещу всички лица, които, независимо отъ миналата имъ дейностъ, въ бждеще ще престанатъ да конспириратъ срещу нея и срещу единството на македонското освободително движение;

Къмъ всички групи и лица, които до сега водятъ пакостна борба, насочена изключително противъ съществуващитѣ македонски организации, да прекъснатъ тая борба“.

Въ Германия Хитлеръ сполучилъ да принуди партиитѣ на центъра да се разтурятъ и да остане една партия — хитлеристи. Хугенбенгъ подаде оставка като министъръ. Канцлерътъ фонъ Папенъ змина за Римъ.

Въ Русия правятъ опитъ да се сближатъ съ Малкото съглашение, за да бжде Русия съ развързани рѣце къмъ Германия, която гони комуниститѣ.

Японцитѣ сж арестували 30 съветски граждани и задържали 1 корабъ. Обвинени сж въ шпионажъ.

Конференцията по разоръжаването се отложи за октомврий, до когато великитѣ държави ще преговарятъ за изглаждане остритѣ противоречия при разоръжаването.

Международната стопанска конференция въ Лондонъ е къмъ закриване, или поне временно спиране на работитѣ. Държавитѣ съ златния еталонъ искатъ Америка да спре падането на долара и приеме златния еталонъ. Америка обещава само да проучва, обаче не взема мѣрки. Доларътъ пада. Американското стопанство отъ падането на долара има полза, защото е дало работа на 2 милиона безработни. Рузвелтъ съ послание до конференцията най-после се обясни, като откъзва да спре обезценяването на долара и се обявява противъ златния еталонъ, начело за който е Франция. Англия не ще върви противъ Америка, а сѣщо и Скандинавскитѣ държави, които искатъ да не се отлага конференцията, а да продължи. Очаква се ново послание на Рузвелта. Конференцията е предъ отлагане.

Италианска хидропланна ескадра съ 24 хвърчила отлетя презъ Холандия, Англия, Ирландия за Сев. Америка, начело съ Балбо, шефъ на въздухоплаванетоъ въ Италия.

Въпроси и отговори.

Въпросъ. Майка и дете умиратъ въ единъ день и сж поставени въ единъ ковчегъ. Кое последование ще се изпълни при погребението имъ?

Отговоръ. Ще прочетешъ последованието за погребение на възрастни сѣщо тѣй, както на задушница, напимѣръ, макаръ да се поменуватъ и много починали деца, четатъ се молитвитѣ за възрастни („Боже духовъ“ и пр.), или както на бойното поле, когато се е случвало да се погребатъ заедно съ войницитѣ и избити деца — чете се последованието за възрастнитѣ, а не опѣлото за деца, защото, иначе ще се лишатъ възрастнитѣ отъ молитва и прощение.

Въпросъ. Могатъ ли да се обжалватъ решенията на епархийскитѣ съвети по църковнитѣ бюджети и предъ коя инстанция?

Отговоръ. По принципъ, всѣко решение на епархийскитѣ духовни съвети подлежи на обжалване, щомъ има недоволни отъ него. Обжалването става чрезъ епархийския кирнархъ — предъ Св. Синодъ.

У насъ.

Т. В. Царьтъ и Царицата заминаха за чужбина. Миналия понеделникъ, на 3 т. м., Тѣхни Величества Царьтъ и Царицата заминаха инкогнито съ малка свита за чужбина. На гарата тѣ бѣха изпратени отъ Н. Ц. В. князь Кирилъ и министъръ-председателя г. Н. Мушановъ.

Малката княгиня Мария Луиза остава въ София.

Тѣхни Величества отиватъ на гости у Вюртембергската херцогиня Надежда, сестра на Н. В. Царя.

Панихиди. Миналата недѣля, на 2 т. м., следъ Божествената Литургия, въ Синодалния параклисъ „Св. Царь Борисъ“ бѣ отслужена панихида за упокоение душитѣ на блаженпочиналитѣ митрополити Мелетий Софийски и Климентъ Търновски отъ Тѣхни Високи Преосвещенства синодалнитѣ митрополити св. Видинския г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, св. Неврокопския г. Макарий, св. Софийския г. Стефанъ и св. Сливенския г. Иларионъ, св. Стобийския епископъ Борисъ и Негово Високопреподобие архимандритъ Кирилъ.

Сжция день, по случай годишнината отъ блажената кончина на Екзархъ Иосифъ I, въ катедралата „Св. Недѣля“ бѣ извършена заупокойна Литургия отъ Негово Високопреосвещенство св. Врачанския митрополитъ г. Паисий. Следъ Литургията бѣ отслужена на гроба на покойния Екзархъ Иосифъ I панихида отъ Тѣхни Високи Преосвещенства синодалнитѣ митрополити, въ съслужение съ Негово Високопреосвещенство св. Врачанския митрополитъ и Тѣхни Преосвещенства епископитѣ св. Стобийския Борисъ и св. Знеполския Софроний, Тѣхни Високи Преподобия архимандрититѣ Иосифъ и Кирилъ и нѣколко свещеници и дякони.

На панихидитѣ присъствуваха представители на Двореца, роднинитѣ на покойния Екзархъ Иосифъ I и много богомолци.

Синодалнитѣ митрополити въ Соф. дух. семинария. На 5 т. м. Тѣхни Високи Преосвещенства синодалнитѣ митрополити посетиха пастирско-богословския курсъ за свещеници въ Софийската духовна семинария.

Закриване на пастирско-богословския курсъ. Вчера, петъкъ, се закри пастирско-богословския курсъ за свещеници. По тоя случай Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, по поржка на Св. Синодъ, се обърна къмъ курсиститѣ съ речъ, въ която напомни на последнитѣ да приложатъ въ своята дейность това, което сж придобили на курса, като въ сжщото време подчерта, че Св. Синодъ и занаяпредъ ще се грижи за попълване и опресняване знанията на свещенството.

Висши промѣни по църковното ведомство. На мѣстото на Негово Високопреподобие архимандритъ Кирилъ, който си е подадъ оставката, Св. Синодъ е назначилъ за игуменъ на Рилския манастиръ Негово Високопреподобие архимандритъ Флавианъ, сегашенъ ректоръ на Свещеническото училище при Черепишкия манастиръ.

За ректоръ на Свещеническото училище при Черепишкия манастиръ е назначенъ Негово Преосвещенство св. Бръгалничкия епископъ Панаретъ, сегашенъ игуменъ на Бачковския манастиръ.

А за игуменъ на Бачковския манастиръ е назначенъ Негово Високопреподобие архимандритъ Климентъ (Яневъ), сегашенъ протосингелъ на св. Ст. Загорска митрополия.

Промѣнитѣ ще станатъ отъ 1. IX. т. г.

Ржкоположение въ иеродяконски чинъ. На 1 т. м., въ катедралната църква, въ гр. Ст.-Загора, Негово Високопреосвещенство св. Ст.-Загорския митрополитъ г. Павелъ е постригалъ на вечернята въ монашество Деянъ Недѣлковъ, секретаръ на Ст.-Загорската митрополия, който е получилъ клирическо име *Пименъ*.

На другия день, въ недѣля, Божествената Литургия е била извършена отъ Негово Високопреосвещенство св. Доростолския и Червенски митрополитъ г. Михаилъ, въ съслужение съ Негово Преосвещенство св. Великия епископъ Андрей, Тѣхни Високи Преподобия архимандрититѣ Климентъ (Яневъ) и Симеонъ, иеромонахъ Тихонъ и много свещеници, като презъ време на службата е ржкоположилъ монаха Пимена въ иеродяконски чинъ.

Пристигнали ректори. Пристигнали сж въ столицата по служебна работа Негово Преосвещенство св. Смоленския епископъ Евлогий, ректоръ на Пловдивската духовна семинария, и Негово Високопреподобие архимандритъ Флавианъ, ректоръ на Свещеническото училище при Черепишкия манастиръ.

Курсъ за ржководители на Православни християнски дружества. Св. Пловдивска митрополия е решила да открие отъ 15 до 25 юлий т. г. въ манастира „Св. Петка“, Станимашко, курсъ за учител-ржководители на Православни християнски дружества въ Пловдивска епархия. Курсътъ ще бжде безплатенъ. Курсиститѣ ще се ползуватъ бесплатно съ квартира и храна. За тѣхна смѣтка ще бждатъ пжтнитѣ за отиване и връщане.

Сжщо такъвъ курсъ ще се състои и за свещеницитѣ отъ епархията, които ще бждатъ раздѣлени на две групи; първа група — отъ 26 юлий до 10 августъ, а втора — отъ 10 до 25 августъ. Посещението на курса е задължително за повиканитѣ свещеници.

Праздникътъ „Св. Кирилъ и Методий“ въ Кюстенджа. Съ особена тържественостъ е билъ отпразднуванъ тая година празникътъ на Славянскитѣ Просвѣтителитѣ въ гр. Кюстенджа, кждето българскитѣ храмъ е посветенъ на тѣхното име. За храмовия празникъ е билъ поканенъ да извърши литургията Негово Преосвещенство Кюстендженския епископъ Геронтий, който съ голѣма готовность и радостъ се отзовалъ на поканата. Въ време на литургията Преосвещенъ Геронтий произнесълъ великолепна проповѣдь, въ която подробно описалъ великото дѣло на светитѣ Солунски Братя. „Славете възлюбени, — се обърналъ той къмъ празнуващитѣ българи, — и за всичко хвалете светитѣ Кирила и Методия, тия велики и дивни славянски апостоли, които дадоха на славянитѣ кръщение и култура. Буквитѣ, съ които тѣ написаха свещенитѣ книги, съ които пишете вие, съ които пишеме и ние и нашитѣ пра-

дѣди преди половинъ вѣкъ, сж дѣло на светитѣ Кирила и Методия, съ което тѣ направиха Божия Законъ известенъ на ония, които се боятъ отъ Бога. Много сж сторили тѣ за православието, зарадъ което били викани на сждъ въ Римъ. Много добрини сж направили на славянството, поради което всички славянски народи ги почитатъ като велики герои на християнството, като свои народни отци и просвѣтители. Помнете тѣхнитѣ подвизи, не забравяйте тѣхнитѣ страдания, подражайте на тѣхната вѣра и светъ животъ“.

Хубавата проповѣдь на Преосвещения Геронтий направила силно впечатление на всички българи, които изказали своята голѣма благодарностъ.

Пчеларски курсъ. Българската пчеларска кооперация „Нектаръ“ урежда отъ 15 до 30 т. м. въ столицата териотически и практически пчеларски курсъ за свещеници и учители.

Записвания и подробности — въ канцеларията на кооперацията ул. „Парчевичъ“ № 36, София,

† **Иванъ Нинозъ.** Следъ едномесечно тежко боледуване, на 1 т. м. почина Иванъ Нинозъ, бившъ контролоръ-счетоводителъ въ Св. Синодъ, а напоследъкъ касиеръ-счетоводителъ на Рилския манастиръ. Оелото му се извърши на 3 т. м. въ църквата при гробищата отъ Негово Високопреосвещенство св. Врачанския митрополитъ г. Паисий, въ съслужение съ Тѣхни Преосвещенства епископитѣ св. Величкия Андрей, св. Стобийския Борисъ и св. Смоленския Езлогий, Негово Високъпреподобие архимандритъ Кирилъ и нѣколко свещеници.

Богъ да го прости! Вѣчна му паметъ!

Закупване мѣстенъ пчеленъ воскъ. Св. Синодъ е наредилъ до Епархийскитѣ свѣщоливници, че могатъ да закупватъ, до второ нареждане, мѣстенъ пчеленъ воскъ до 105 лв. единиятъ килограмъ.

Обявлението за произвеждане на изпита по църковна живопись е помѣстено на последната страница въ днешния брой на „Църковенъ вестникъ“.

II. Въ чужбина.

Цариградската църква. В. „Ортодоксия“ (Православие), органъ на Цариградската църква, ето какво пише за инцидента между гърци и сърби въ Хилендарския манастиръ въ Св. Гора:

„Сръбскиятъ патриархъ се обърна съ молба до Цариградската църква да разреши на Охридския и Битолски епископъ Николай да посети Св. Гора и да присѣтствува на церемонията въ Хилендарския манастиръ по случай въвеждането на общежитиенъ режимъ въ манастира вмѣсто идиоритичния, койго бѣше въ сила въ този манастиръ до тогава. Исканото разрешение се даде отъ Цариградъ и св. община въ Карея била уведомена да окаже на посетителя най-любезенъ приемъ и съдействие. Епископъ Николай, обаче, като посетилъ поменатия манастиръ, не се поколебалъ да пристѣпи „къмъ действия, които били противоканонични и противни на реда въ Атолъ, насилвайки и заплашвайки братята отъ манастира да приематъ въвеждането на общежитийната система, представлявайки се тамъ не като епископъ и гостъ, а като распоредителъ и организаторъ на манастира“. Вселенската патриаршия, уведомена за това отъ светата Атонска община, побързала да изкаже предъ Сръбската патриаршия своето съжаление за тази антиканонична намѣса на охридския епископъ въ работитѣ на единъ манастиръ на Цариградската църква и поискала да бжде този епископъ отзованъ отъ Св. Гора веднага. Едновременно съ това Цариградската църква наредила до общината въ Карея да съобщи на самия епископъ Николай да престане да се бърка и да си отпътува отъ Св. Гора. Между това, обаче, съ произволната намѣса на Охридския епископъ Николай манастирътъ

Хилендаръ не само билъ превърнатъ въ общежитиенъ, но си билъ избралъ той и новъ игуменъ, а съ това се били нарушили постановленията на устава на Св. Гора. Фактътъ, че речениятъ епископъ посмѣлъ да постѣпи въ чужда епархия антиканонично и неблагочестиво, изненадалъ силно и причинилъ дълбоко съжаление въ самата Цариградска патриаршия. Веднага било телеграфирано отъ Цариградъ до светата община въ Карея, че извършеното въ св. Хилендарска обителъ се обявявало за невалидно и неприемливо, а братята на Хилендаръ, които се били поддали на чужди внушения, се признавали за виновни и отговорни за стореното. Сръбскиятъ епископъ Николай си заминалъ, следъ като се получила наредбата на патриаршията, но сзеденията на „Ортодоксия“ гласятъ, че духътъ на незаконность, койго той донесълъ и носѣлъ въ манастира, пусналъ, както изглежда, корени у нѣкои отъ манастирскитѣ братя, защото се проявявала въ манастира отъ тѣхъ склонность да се продължи това беззаконие. Поради това тѣзи братя били предупредени, че, ако не се повърнатъ къмъ законность, спрямо тѣхъ ще се приложатъ мѣркитѣ, които били предвидени отъ канонитѣ въ интереса на добрия редъ въ Св. Гора“.

Тази статия е възпроизведена дословно и отъ атинския в. „Еклизиа“, органъ на Еладската църква, безъ коментари. Споредъ в. „Пантеносъ“ (бр. 23 отъ 1933 г.), Сръбската патриаршия била издала едно комюнике, съ което съобщава, че Охридскиятъ епископъ Николай отишелъ и свещенодействувалъ въ Св. Гора съ разрешение на Цариградската църква и че той никакъ не се бъркалъ въ втрешнитѣ работи на манастира. Станалата промѣна въ Хилендаръ, казва това комюнике, била дѣло на еднородното решение на манастирското братство.

ВЕСТИ ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА.

До каква височина се издигатъ птицитѣ.

До неотдавна — преди 30 години — човѣкъ съ завистъ гледаше на птицитѣ, какъ леко, какъ свободно тѣ летятъ по въздуха и се издигатъ въ небеснитѣ висини, и съжаляваше, че самъ не може поне на единъ метъръ да се издигне надъ земята. Днесъ не е така. Човѣкъ усвои изкуството на птицитѣ и може вече не само да лети, но и да се състезава въ летене съ тѣхъ. Авиатиката тѣй много е напреднала, че човѣкъ днесъ се издига нависоко до 16,000 метра, като е оставилъ далечъ подъ себе си и най-високо летещитѣ птици. Благодарение имено на авиатиката човѣкъ може и точно да опредѣли на каква височина се издигатъ птицитѣ, за които до недавна се мислѣше, че летятъ въ твърде далечни небесни висини.

Установено е, че по високо хвърчене орелътъ заема първо мѣсто. Авиаторитѣ сж го срещали на 3,000 метра височина, кждето нѣма никакви следи отъ други птици. Следъ орела иде чучулигата, която се издига на височина до 1000 м. надъ земята. Вранитѣ, щъркелитѣ и соколитѣ летятъ нависоко най-много до 900 метра. Всички други птици се издигатъ не по-високо отъ 400 метра.

За да установятъ точно кои птици на каква височина хвърчатъ, нѣкои учени естественици сж правили тоя интересенъ опитъ: взимали съ себе си въ аероплана разни птици и сж ги пускали отъ височина 4,000 метра. Всички, съ изключение на чучулигата и лѣстовницата, сж падали надолу като камъкъ, и чакъ на една височина отъ 300 метра тѣ разтваряли криле и почвали да летятъ. Предполага се, че птицитѣ не могатъ да се задържатъ твърде нависоко, поради разредения въздухъ въ горнитѣ въздушни слоеве.

Св. Синодъ на Българската Църква**Обявление**

№ 4189.

Канцеларията на Св. Синодъ съобщава на интересуващите се художници следното:

1. Отъ 26 до 31 августъ включително т. г. Св. Синодъ ще произведе въ Столицата изпитъ по църковна живопись.

2. До тоя изпитъ ще се допуснатъ лица, които иматъ завършено художествено образование, български поданици отъ източно-православно вѣроизповѣдание и неосжждани, което тѣ трѣбва да удостовѣрятъ съ съответни документи.

3. До тоя изпитъ се допускатъ и художници, на които е изтекълъ или изтича срокътъ на удостовѣренията имъ по църковна живопись, издадени отъ Св. Синодъ.

4. Кандидатитѣ да подадатъ въ Св. Синодъ заявленията си, придружени съ необходимитѣ документи, най-късно до 10 августъ т. г.

5. На кандидатитѣ ще се даде да изработятъ върху платно или дъска 60/90 една икона по зададена обща за всички тема. Освенъ това всѣки кандидатъ трѣбва да изработи въ скица, по зададена тема, една композиция 35/50, подходяща за църковна стенопись.

Всѣки кандидатъ трѣбва да донесе съ себе си стативъ и необходимитѣ материали.

6. Изпитната работа трѣбва да бжде извършена въ духа, стила и особеноститѣ на източно-православната църковна живопись.

7. Всѣки кандидатъ внася предварително 500 лева такса.

Забележка. Ония художници, които се явяватъ втори пжтъ на изпитъ, внасятъ 300 лева такса.

6.VII, 1933 година.

Отъ Канцеларията на Св. Синодъ.

Обявление № 9.

Известява се на интересующитѣ се кандидати за свещеници, че се търси кандидатъ за свещеникъ на вакантната I-ва енория при катедралния храмъ „Св. Димитрий“ въ гр. Пещера.

Предпочитатъ се кандидати най-малко съ семинарско образование.

Отъ настоятелството.

2—706—2

Църковно настоятелство при храма „Св. В. М. Георгий“ въ с. Долни Лозенъ, Софийско.

Обявление № 23.

Настоятелството известява, че енорията, състояща се отъ 350 къщи, е вакантна. Приематъ се кандидати съ семинарско образование.

Желающитѣ кандидати да се явятъ въ едномѣсеченъ срокъ отъ двукратното публикуване настоящето на пѣние, проповѣдь и опознаване.

Отъ настоятелството.

2—809—1

ТАМЯНЪ

СЪ ПРИЯТНА АРОМАТИЧНА МИРИЗМА,
прегледанъ и одобренъ отъ Светия Синодъ.

Препоръчанъ отъ сжщия съ окржно № 360 отъ 20 априлъ 1900 г. и окр. № 4825 отъ 12 ноемврий 1905 г. и допълнително съ окр. № 96 отъ 10 януарий 1910 г. Прегледанъ и одобренъ отъ Дирекцията за опазване общественото здраве съ писмо № 239 отъ 21 февруарий 1905 год.

Продажна цена 220 лева на единъ кгр.
ПОРЖКИ СЕ ДАВАТЪ

на Т. ПОПОВА, домъ свещ. Хр. Костовъ — Пловдивъ.

6—3027—6

